

Sygn. akt **I AGa 218/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Ryszard Marchwicki

Sędziowie: SSA Piotr Górecki (spr.)

SSA Jan Futro

Protokolant: st.sekr.sąd. Kinga Kwiatkowska

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2019 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **H. R.**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej w P.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 24 stycznia 2018 r., sygn. akt IX GC 1074/16

1. **oddala apelację,**

2. **zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.050 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

SSA Piotr Górecki SSA Ryszard Marchwicki SSA Jan Futro

Sygn. akr IAGa 218/18

UZASADNIENIE

Powód H. R. wniósł przeciwko pozwanej (...) S.A. w P. o zasądzenie kwoty 159.620,54 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 lipca 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę wyrządzoną powodowi przez pozwanego poprzez nienależyte wykonanie umowy o świadczenie usług w zakresie zarządzania z dnia 28 czerwca 2011 r. oraz o zasądzenie od pozwanej spółki kosztów procesu kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Wyrokiem z dnia 24 stycznia 2018 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu:

- 1) zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 129.772,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11.07.2014 roku do dnia 31.12.2015 roku i z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016 roku do dnia zapłaty,
- 2) oddalił powództwo w pozostałej części i
- 3) orzekł o kosztach postępowania (sygn. akt IX GC 1074/16).

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

Powód prowadzi działalność gospodarczą w zakresie zarządzania, natomiast pozwana prowadzi działalność gospodarczą wpisaną do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego prowadzonego pod numerem (...). W dniu 28 czerwca 2011 r. strony zawarły umowę o świadczenie usług w zakresie zarządzania zastępującą umowę o pracę z dnia 23 kwietnia 2010 r. Przedmiotem umowy było zarządzanie przez powoda pozwaną spółką w związku z pełnieniem przez niego funkcji członka zarządu spółki w zamian za zapłatę określonego w umowie wynagrodzenia. Powód był w okresie od dnia 16 kwietnia 2010 r. do dnia 11 marca 2013 r. członkiem zarządu spółki do spraw finansowych i ekonomicznych po powołaniu go w skład zarządu uchwałą Rady Nadzorczej spółki nr (...) z dnia 16 kwietnia 2010 r.

Zgodnie z § 2 ust. 2 umowy zakres uprawnień i obowiązków powoda określały postanowienia tejże umowy, powszechnie obowiązujące przepisy prawa, w tym w szczególności przepisy kodeksu spółek handlowych i kodeksu cywilnego, a także statut spółki, uchwały Rady Nadzorczej i Walnego Zgromadzenia spółki oraz inne przepisy wewnętrzne, w szczególności regulamin zarządu. W § 7 ust. 1 umowy strony określiły, że z tytułu świadczenia usług oraz wykonywania wszelkich innych zobowiązań wynikających z umowy, powodowi przysługuje wynagrodzenie składające się z części stałej i części zmiennej. Zgodnie z ust. 3 umowy wynagrodzenie zmienne (premię) przyznaje Rada Nadzorcza w zależności od osiągniętych przez spółkę wyników finansowych lub stopnia realizacji zadań w maksymalnej wysokości do 50 % wysokości stałego rocznego wynagrodzenia podstawowego obliczonego jako 12-krotność wynagrodzenia, o którym mowa w § 7 ust. 2 umowy w jednym roku obrotowym spółki. W ust. 4 strony wskazały, że Rada Nadzorcza może przyznać zarządzającemu poza wynagrodzeniem zmiennym (premią) określonym w ust. 3 umowy dodatkowe wynagrodzenie zmienne (premię dodatkową) w związku z osiągnięciem przez powoda celów o szczególnym znaczeniu dla spółki. Warunkiem nabycia przez powoda prawa do dodatkowego wynagrodzenia zmiennego (premii dodatkowej) jest podjęcie przez Radę Nadzorczą spółki uchwały o jego przyznaniu. Zgodnie z § 7 ust. 2 umowy stałe miesięczne wynagrodzenie ustala się w wysokości równej sześciokrotnej wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale roku poprzedniego, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego. Ustalona zgodnie z postanowieniami zdania poprzedniego kwota wynagrodzenia miesięcznego będzie korygowana stosownie do nowych wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłaty nagród z zysku w czwartym kwartale roku poprzedniego, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego – najpóźniej do 10-go dnia następującego po miesiącu, w którym stosowny komunikat Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego został opublikowany i będzie obowiązywała od dnia 1 stycznia roku publikacji tego komunikatu – w tym zakresie nowa wysokość wynagrodzenia nie wymaga zmiany kontraktu. Wynagrodzenie to – zgodnie z powoływanym Komunikatem wynosiło 21.628,80 zł netto miesięcznie (przeciętne miesięczne wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale 2010 r. wyniosło 3.604,80 zł, a sześciokrotność tej kwoty stanowi kwotę 21.628,80 zł). W § 7 ust 5 i 6 umowy strony ustaliły, że zasady i terminy każdorazowego przyznania premii i premii dodatkowej określone będą odrębną uchwałą Rady Nadzorczej. Do kwoty wynagrodzenia określonego w ust. 2 i 3 doliczony zostanie podatek VAT w wysokości zgodnej z aktualnie obowiązującymi przepisami prawa. Wynagrodzenie

zmienne (premia), o którym mowa w ust. 3 płatne będzie jednorazowo zgodnie z zasadami określonymi każdorazową uchwałą Rady Nadzorczej w terminie 7 dni od dnia doręczenia spółce przez powoda faktury VAT.

W § 6 ust. 1 lit. a strony wskazały, że do podstawowych obowiązków spółki należało wypłacanie powodowi wynagrodzenia na zasadach określonych w § 7 umowy oraz zgodnie z obowiązującymi dla tego rodzaju umów przepisami prawa, pokrywanie składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne powoda.

Zgodnie z § 18 statutu pozwanej spółki zasady i wysokość wynagradzania członków zarządu ustala Rada Nadzorcza z zastrzeżeniem § 20 ust. 6 pkt 1, czyli sytuacji, w których ustalenie zasad wynagradzania i wysokości wynagrodzenia dla członków zarządu nie należy do kompetencji Rady Nadzorczej.

Z treści § 9 ust. 2 regulaminu Rady Nadzorczej wynika, że zadaniem Komitetu ds. Nominacji i Wynagrodzeń jest wspomaganie osiągania celów strategicznych spółki poprzez przedstawianie Radzie Nadzorczej opinii i wniosków dotyczących struktury zatrudniania oraz wynagradzania kadry spółki, w tym w szczególności kadry kierowniczej. W szczególności do zadań Komitetu należało przedstawianie Radzie Nadzorczej opinii dotyczących uzasadnienia przyznania wynagrodzenia uzależnionego od wyników, a także bodźców motywacyjnych w kontekście oceny stopnia realizacji określonych zadań i celów spółki oraz propozycji we wskazanym powyższym zakresie. Zgodnie z treścią pkt 2.19 jednostkowego sprawozdania finansowego pozwanej za rok 2011 rezerwy tworzone są, gdy na pozwanym ciąży obecny obowiązek (prawny lub zwyczajowo oczekiwany) wynikający ze zdarzeń przeszłych i prawdopodobne jest, że wypełnienie tego obowiązku spowoduje konieczność wypływu środków zawierających w sobie korzyści ekonomiczne oraz można dokonać wiarygodnego szacunku kwoty tego obowiązku. Kwota na którą tworzona jest rezerwa stanowi najbardziej właściwy szacunek nakładów niezbędnych do wypełnienia obecnego obowiązku zdyskontowanych na dzień bilansowy.

Powód wywiązał się w pełni z zadań powierzonych mu na rok 2011 – zarówno z planu rzeczowo-finansowego przyjmowanego corocznie uchwałą przez radę nadzorczą, jak i również z zadań związanych z realizacją strategicznych procesów inwestycyjnych. Kadencja zarządu w latach 2010 – 2013 była szczególna ze względu na wyzwania stojące przed grupą (...). Pozwany miał zrealizować ambitne projekty inwestycyjne, do których należała budowa bloku energetycznego w K. o wartości 6 miliardów złotych. Skarb Państwa nie udzielił gwarancji finansowych na ten projekt, a pozwana spółka nie miała doświadczenia oraz kompetencji w zakresie pozyskiwania finansowania inwestycyjnego. Do zadań powoda należało również pozyskanie ratingu inwestycyjnego agencji amerykańskiej F..

Rada Nadzorcza pozwanej spółki uchwałą nr (...) (...) z dnia 13 września 2011 r. zaakceptowała Plan rzeczowo-finansowy spółki na lata 2011-2013 po ostatniej korekcie w zakresie 2011 roku. Ze sprawozdania zarządu z działalności pozwanej spółki w roku 2011 z dnia 10 kwietnia 2012 r. wynikało, że spółka osiągnęła przychody ze sprzedaży netto w wysokości 5.577.633 zł, osiągnęła zysk operacyjny w wysokości 39.074 zł, zysk netto w wysokości 355.169 zł oraz (...) w wysokości 55.719 zł. Zarząd zrealizował plan finansowy w zakresie osiągnięcia przychodów ze sprzedaży netto w 97 %, zysku operacyjnego w 122 %, zysku netto okresu sprawozdawczego w 123 % oraz (...) w 111 %. W sprawozdaniu zarządu z działalności pozwanej spółki w 2011 r. z dnia 10 kwietnia 2012 r. wskazano, że pozwana spółka wypracowała dodatni wynik finansowy i osiągnęła dodatnią wartość wskaźników rentowności. Rentowność (...) wyniosła 1 % i była niższa w porównaniu do wykonania 2010 r. (2,1 %), co wynika z wypracowania wyższego zysku operacyjnego. Rentowność netto osiągnięta przez pozwanego w 2012 r. wyniosła 6,4 % i zwiększyła się w stosunku do rentowności uzyskanej w 2010 r. o 0,6 punktu procentowego, co jest konsekwencją osiągnięcia wyższych przychodów finansowych z tytułu dywidendy od spółek zależnych.

Wyniki finansowe w 2011 r. były bardzo dobre i realizowały oczekiwania spółki. Plany finansowe zostały w 100 % zrealizowane przez zarząd. Realizacja planu wynikała wprost ze sprawozdań spółki, a wynik był audytowany przez audytora. Za wybór audytora odpowiadała Rada Nadzorcza, a proponował go zarząd. Sprawozdanie finansowe zostało zatwierdzone przez akcjonariuszy na walnym zgromadzeniu. W stosunku do powoda Rada Nadzorcza nie wyznaczyła żadnych innych celów lub zadań (premiowych).

Odnośnie funkcjonowania pozwanej spółki Ministerstwo Skarbu Państwa wydało wytyczne w zakresie dobrych praktyk, które odnosiły się do zasad wynagradzania członków zarządu spółek. Zgodnie z wytycznymi, które stanowiły jedynie pewne sugestie w zakresie uregulowania kwestii wynagrodzeń, członek zarządu powinien otrzymać wynagrodzenie podstawowe oraz wynagrodzenie zależne od osiągniętych wyników. Część zmienna wynagrodzenia miała odzwierciedlać realizację postawionych przed zarządami celów i miała być powiązana z podstawowymi wskaźnikami i wynikami finansowymi jak: zysk netto, przychody, (...), rentowność, płynność i realizacja inwestycji. Element uznaniowości dotyczył wyłącznie drugiej części wynagrodzenia zmiennego określonego jako premia dodatkowa. Ten sam model wynagradzania wynikał z instrukcji sformułowanej przez Ministerstwo Skarbu Państwa i obowiązywał w latach 2012-2013 także w podległych spółkach córkach grupy (...). Taki sposób wypłaty wynagrodzeń był ukierunkowany na osiągnięcie określonych celów przez spółkę.

Podjęciem wyniki finansowe spółki należało rozumieć zysk netto, brutto oraz często stosowany dla spółek, w których Skarb Państwa jest większościowym akcjonariuszem wskaźnik (...), czyli miara wyników spółki kategoriach zysku. Plan i wyniki finansowe, aby mogły być porównywalne wskazywały na te same kategorie. Takie parametry zostały przyjęte przez Radę Nadzorczą po to, aby uniknąć wątpliwości interpretacyjnych przy obliczaniu wyników. Do ustalenia czy zarząd wywiązał się z nałożonych na niego zadań należało porównać plan rzeczowo-finansowy oraz sprawozdanie finansowe zarządu. W 2011 r. nie było wyznaczonych innych zadań oprócz planu rzeczowo-finansowego, który zawierał wszystkie strategiczne cele dla spółki oraz dla grupy kapitałowej zarówno w wymiarze finansowym jak i operacyjnym.

Powód oczekiwał, że (...) (...) podejmie uchwałę, w której w sposób techniczny dokona oceny wyników spółki i wskaże poziom premii zmiennej części wynagrodzenia i na tej podstawie powód będzie mógł wystawić fakturę. W trakcie trwania kontraktu powód nie został poinformowany, że nie uzyska premii. Powód był przekonany, że wynagrodzenie w postaci premii zostanie mu wypłacone, ponieważ została utworzona rezerwa w sprawozdaniu finansowym.

Pismem z dnia 15 czerwca 2014 r. powód wezwał pozwaną spółkę do podjęcia przez Radę Nadzorczą w terminie do dnia 26 czerwca 2014 r. uchwały lub oddzielnych uchwał w przedmiocie przyznania powodowi należnego wynagrodzenia zmiennego (premi) należnych na podstawie umowy o świadczenie usług w zakresie zarządzania z dnia 28 czerwca 2011 r. między innymi za rok 2011 r. w wysokości 450.000 zł z podatkiem VAT z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2012 r. do dnia zapłaty.

W odpowiedzi na powyższe wezwanie pozwana pismem z dnia 24 czerwca 2014 r. poinformował powoda, że z uwagi na okoliczność, iż data wpływu pisma do pozwanego nie pozwoliła na uwzględnienie przedmiotowej sprawy w porządku obrad posiedzenia Rady Nadzorczej w dniu 25 czerwca 2014 r. zarząd pozwanej dołoży starań, aby została ona włączona do porządku obrad następnego posiedzenia Rady Nadzorczej, które odbędzie się w sierpniu 2014 r. Następnie pismem z dnia 26 sierpnia 2014 r. pozwana poinformowała powoda, że po analizie stanu faktycznego i prawnego sprawy (w szczególności treści art. 379 § 1 k.s.h. w kontekście faktu, że powód nie jest już członkiem zarządu pozwanej spółki) Rada Nadzorcza uznała, że nie jest władna do podjęcia uchwały w przedmiocie przyznania premii.

Pismem z dnia 25 czerwca 2014 r. powód złożył wniosek o zawezwanie do próby ugodowej, a wnioskiem tym objął m.in. kwotę 450.000 zł plus podatek 23 % VAT, czyli 553.500 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 lipca 2012 r. do dnia zapłaty – tytułem wynagrodzenia w wysokości zmiennej przysługującej mu zgodnie z § 7 ust. 3 umowy łączącej strony, co miało stanowić wartość przysługującego powodowi roszczenia o zapłatę premii za rok 2011. Sprawę zarejestrowano w Sądzie Rejonowym Poznań-Stare Miasto w P. pod sygnaturą akt X GCo 457/14. Na rozprawie w dniu 10 października 2014 r. Przewodnicząca stwierdziła, że do zawarcia ugody nie doszło.

W ocenie Sądu Okręgowego w Poznaniu skutek niewydania przez pozwaną spółkę uchwały o przyznaniu premii, powód poniósł szkodę w wysokości należnej mu premii, a między poniesioną przez powoda szkodą, a niewykonaniem umowy przez pozwaną istniał związek przyczynowy. Gdyby bowiem Rada Nadzorcza przyznała powodowi premię, powód uzyskałby świadczenie w wysokości 129.772,80 zł netto. Stąd sąd ten powyższą kwotę zasądził w pkt 1 zaskarżonego wyroku.

Wypłata odszkodowania nie jest ani dostawą towarów w rozumieniu ustawy o VAT (art. 7 ust. 1 w zw. z art. 2 pkt 6), ani świadczeniem usług w rozumieniu tej ustawy (art. 8 ust. 1), a to sprawiało, że nie podlegała opodatkowana podatkiem VAT. W związku z powyższym należało uznać, iż powód nie mógł domagać się przyznania mu odszkodowania powiększonego o podatek VAT i w tym zakresie sąd I instancji roszczenie oddalił.

Sąd I instancji podniósł też, że powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty dochodzonej w pozwie pismem z dnia 15 czerwca 2014 r., którym wyznaczył termin spełnienia świadczenia na dzień 10 lipca 2014 r., a zatem powodowi należały się odsetki od kwoty głównej od dnia 11 lipca 2014 r.

Od powyższego wyroku apelacje wniosła pozwana spółka podnosząc następujące zarzuty odwoławcze:

1) naruszenie art. 65 § 2 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie, które skutkowało nieprawidłową wykładnią Umowy o świadczenie usług w zakresie zarządzania z dnia 28 czerwca 2011 r. i niezasadnym przyjęciem, że w oparciu o postanowienia Umowy powód nabył prawo do uzyskania premii, o której mowa w § 7 ust. 3 Umowy,

2) naruszenie art. 65 § 2 k.c. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i dokonanie błędnej wykładni postanowień Umowy tj. niezasadne przyjęcie, że pomimo iż Umowa została zawarta w dniu 28 czerwca 2011 r., to powodowi za rok 2011 należała się premia roczna w maksymalnej wysokości przewidzianej w § 7 ust. 3 Umowy,

3) naruszenie art. 471 k.c. poprzez nieprawidłowe zastosowanie i w konsekwencji niezasadne przyjęcie, że strona powodowa wykazała, iż pozwana nie wykonała ciężącego na niej zobowiązania umownego,

4) naruszenie art. 471 k.c. w związku z art. 6 k.c. poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie polegające na przyjęciu, że skutkiem niewydania przez Radę Nadzorczą uchwały było wystąpienie w majątku powoda szkody w kwocie 129.772,80 zł, pomimo że kwota ta odpowiadałaby maksymalnej premii rocznej za 2011 r., która potencjalnie mogłaby zostać przyznana tylko w wypadku obowiązywania Umowy przez cały 2011 r.,

5) naruszenie art. 123 § 1 k.c. poprzez niezasadne przyjęcie, że zavezwanie do próby ugodowej odnoszące się do roszczenia z tytułu wynagrodzenia doprowadziło do przerwania biegu terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę odszkodowania,

6) naruszenie art. 455 k.c. w związku z art. 481 k.c. poprzez ich nieprawidłowe zastosowania i niezasadne przyjęcie, że skierowane do (...) S.A. pismo z dnia 15 czerwca 2014 r. spowodowało wymagalność roszczenia o zapłatę odszkodowania.

W oparciu o powyższe zarzuty pozwana wniosła o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania, w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł,

2) zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu przed sądem drugiej instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu zważył, co następuje.

Apelacja nie była zasadna. Sąd odwoławczy podziela przy tym ustalenia faktyczne oraz zapatrywania prawne sądu I instancji i tym samym przyjmuje za własne. Wypada zatem w tym miejscu odnieść się do zarzutów apelacyjnych.

Zarzuty podniesione w punktach 1-2 apelacji dotyczyły naruszenia art. 65 § 2 k.c. z czego autor odwołania wywodził, że w świetle zawartej umowy o zarządzaniu powodowi nie jest należna premia. Zarzuty te nie były trafne. Zgodnie z art. 65 § 2 k.c. w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się

na jej dosłownym brzmieniu. Tak więc pierwszoplanowym kryterium jest zamiar stron i cel umowy, jaki stronom przyświecał przy jej zawieraniu. Zawierając umowę strony miały na uwadze m. in. to, że powód został w dniu 16 kwietnia 2010 r. powołany w skład zarządu pozwanej spółki (preambuła do umowy). Z brzmienia § 7 ust. 3 umowy wynika, że Rada Nadzorcza miała obowiązek przyznać powodowi premię w zależności od osiągniętych przez spółkę wyników finansowych lub stopnia realizacji zadań. W ust. § 7 ust. 4 strony wskazały, że Rada Nadzorcza może przyznać zarządzającemu poza wynagrodzeniem zmiennym (premią) określonym w ust. 3 umowy dodatkowe wynagrodzenie zmienne (premię dodatkową) w związku z osiągnięciem przez powoda celów o szczególnym znaczeniu dla spółki. Warunkiem nabycia przez powoda prawa do dodatkowego wynagrodzenia zmiennego (premię dodatkową) było podjęcie przez Radę Nadzorczą spółki uchwały o jego przyznaniu. Tak więc premia miała charakter obligatoryjny (§ 7 ust. 3) i fakultatywny (§ 7 ust. 4). W umowie strony wyraźnie wskazały, że obowiązkiem Rady Nadzorczej było przyznanie premii (obligatoryjnej) w zależności od osiągniętych przez spółkę wyników finansowych lub stopnia realizacji zadań (§ 7 ust. 3 umowy). W sprawozdaniu zarządu z działalności pozwanej spółki w 2011 r. z dnia 10 kwietnia 2012 r. wskazano, że pozwana spółka wypracowała dodatni wynik finansowy i osiągnęła dodatnią wartość wskaźników rentowności. Rentowność (...) wyniosła 1 % i była niższa w porównaniu do wykonania 2010 r. (2,1 %), co wynika z wypracowania wyższego zysku operacyjnego. Rentowność netto osiągnięta przez pozwanego w 2012 r. wyniosła 6,4 % i zwiększyła się w stosunku do rentowności uzyskanej w 2010 r. o 0,6 punktu procentowego, co jest konsekwencją osiągnięcia wyższych przychodów finansowych z tytułu dywidendy od spółek zależnych. Skoro więc powód wykonał w całości plan rzeczowo-finansowy, należała mu się premia w pełnej wysokości. Zgodnie z § 7 ust. 2 umowy stałe miesięczne wynagrodzenie ustala się w wysokości równej sześciokrotnej wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale roku poprzedniego, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego. Ustalona zgodnie z tymi zasadami kwota wynagrodzenia miesięcznego będzie korygowana stosownie do nowych wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłaty nagród z zysku w czwartym kwartale roku poprzedniego, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego – najpóźniej do 10. dnia następującego po miesiącu, w którym stosowny komunikat Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego został opublikowany. Tak więc zgodny zamiar stron umowy był oczywisty, co wynikało wprost z treści umowy.

Nie był trafny zarzut naruszenia art. 471 k.c. poprzez nieprawidłowe zastosowanie i w konsekwencji niezasadne przyjęcie, że strona powodowa wykazała, iż pozwana nie wykonała ciążącego na niej zobowiązania umownego. Podzielić należało pogląd sądu I instancji, że powód wykazał przesłanki odpowiedzialności z art. 471 k.c. Odszkodowanie za nienależyte wykonanie umowy, dochodzone na podstawie powyższego przepisu jest świadczeniem mającym powetować szkodę spowodowaną niewłaściwym działaniem bądź zaniechaniem dłużnika. Niewątpliwie powód wykazał 1) niewykonanie zobowiązania umownego, 2) szkodę oraz 3) związek przyczynowy pomiędzy niewykonaniem zobowiązania a szkodą. Obowiązkiem pozwanej spółki było podjęcie przez jej Radę Nadzorczą stosownej uchwały o przyznaniu powodowi premii obligatoryjnej przewidzianej umową z 28 czerwca 2011 r., a uchwała taka nie została podjęta. Na obowiązek podjęcia takiej uchwały wskazywał nie tylko sam powód, ale chociażby świadek M. K. ówczesny członek rady nadzorczej (k. 369v). Powód wykazał również szkodę, która odpowiada wartości nie wypłaconej premii obligatoryjnej. Nie ulegało także żadnej wątpliwości, że pomiędzy bezczynnością pozwanej, a szkodą istniał adekwatny związek przyczynowy.

W konsekwencji bezzasadny okazał się zarzut naruszenia „art. 471 k.c. w związku z art. 6 k.c. poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie polegające na przyjęciu, że skutkiem niewydania przez Radę Nadzorczą uchwały było wystąpienie w majątku powoda szkody w kwocie 129.772,80 zł” pomimo, że kwota ta odpowiadałaby maksymalnej premii rocznej za 2011 r., która potencjalnie mogłaby zostać przyznana tylko w wypadku obowiązywania Umowy przez cały 2011 r. Pomijając brak zastrzeżenia umownego, że wysokość premii uzależniona jest od okresu jej wykonywania, to wskazać wypada, że powód pracę swoją wykonywał przed datą zawarcia umowy, ale w ramach umowy o pracę. Umowa wprawdzie obowiązywała od dnia wejścia jej w życie (§ 2 ust. 4), nie mniej uregulowanie to nie przesądzało wysokości premii, skoro kwestia wysokości wynagrodzenia zmiennego (premia obligatoryjna) została uregulowana oddzielnie w § 7 ust. 3 umowy.

Chybiony okazał się także zarzut naruszenia art. 123 § 1 k.c. poprzez niezasadne przyjęcie, że zawezwanie do próby ugodowej odnoszące się do roszczenia z tytułu wynagrodzenia doprowadziło do przerwania biegu terminu przedawnienia. Należało mieć na względzie, iż powód w dniu 25 czerwca 2014 r. złożył do Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w P. wniosek o zawezwanie do próby ugodowej, obejmując tym wnioskiem roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie. W tej sytuacji trzyletni termin przedawnienia rozpoczął bieg od nowa, a skoro pozew w przedmiotowej sprawie wpłynął do sądu 12 października 2016 r., roszczenie nie zostało przedawnione. Nie ulega wątpliwości, że zawezwaniem do ugody zostało objęte to samo roszczenie, które wynikało z pozwu w tej sprawie (por. treść wniosku w sprawie XGCo 457/14). Chodzi o odszkodowanie wynikające z niewypłacenia należnego powodowi wynagrodzenia lub inaczej premii obligatoryjnej.

Nie był zasadny ostatni z podniesionych zarzutów odwoławczych, a mianowicie zarzut naruszenia „art. 455 k.c. w związku z art. 481 k.c.” poprzez ich nieprawidłowe zastosowania i niezasadne przyjęcie, że skierowane do (...) S.A. pismo z dnia 15 czerwca 2014 r. spowodowało wymagalność roszczenia o zapłatę odszkodowania. Zgodzić należało się z sądem I instancji, że przedsądowe wezwanie do zapłaty z 15 czerwca 2014 r. (k. 113) dotyczyło roszczenia dochodzonego w przedmiotowej sprawie. Nie zmienia tej oceny okoliczność, że wezwanie dotyczyło „przyznania” powodowi przez Radę Nadzorczą pozwanej spółki „wynagrodzenia (Premii)”, skoro w istocie chodziło o roszczenie wynikające z umowy z dnia 28 czerwca 2011 r. (k. 113), a które ostatecznie nie zostało wypłacone.

Mając na uwadze powyższe, sąd odwoławczy oddalił apelację jako bezzasadną (art. 385 k.p.c.).

W pkt 2 wyroku sąd drugiej instancji zasądził od pozwanej na rzecz powoda 4.050 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym (art. 98 k.p.c. i § 2 pkt 6 oraz § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie).

Piotr Górecki Ryszard Marchwicki Jan Futro

--	--	--